

Artikel uit NRC Handelsblad

Als een geroutineerde renner eindigde Robert Gesink onlangs als tiende bij het wereldkampioenschap op de weg en eindigde hij als zevende in zijn eerste Ronde van Spanje. In de Ronde van Italië was hij een uitbinker op de cols en goed in de tijdrif. Hij had in de Vuelta niet één slechte dag.

Foto Cor Vos

Twee tieners fietsten begin deze eeuw eindeloos heen en weer tussen Aalten en Varsseveld, twaalf kilometer door het vlakke, Achterhoekse land. Frederik Bekkers moet weer lachen als hij denkt aan zijn eerste wieleryears, samen met Gesink in de jeugd van hun club, de Peddelaars uit Aalten. „Ik was ook een talent, maar weleens makkelijk met trainen. ‘Bekkers breng jij Gesink maar naar huis’, riep onze trainer dan. Ik woonde in Aalten en Robert in Varsseveld, op die manier zou ik extra trainingskilometers maken. Kwamen we bij de boerderij van de familie Gesink en wilde ik omdraaien. Wat gebeurt er? Robert draait ook om. ‘Ik rijd nog wel even met jou mee.’ Dat was niet de bedoeling. Dus toen we bij mij kwamen, ging ik nóg een keer met hem mee. En hij weer met mij. We maakten elkaar gek. Gedreven en gezellig, dat was het eigenlijk. Vaak gingen we door tot het donker was. Pas dan draaide Robert het pad op van de boerderij. Ik zie hem zo weer zwoegen door dat zand en grind. En nu is die jongen de beste klimgeit van de wereld.”

Vuelta

Gesink schitterde drie weken in de Ronde van Spanje, zijn eerste grote ronde als prof. Op gevreesde beklimmingsen als Pla de Beret, Alto de l’Angliru en de Fuentes de Invierno bleef de ‘condor uit Varsseveld’ lang in het spoor van de besten. Zoals de ranke renner – 1.87 meter lang bij hooguit 68 kilo – eerder dit seizoen bergop uitblonk in de Ronde van Californië, Parijs-Nice, de Waalse Pijl en de Dauphiné Libéré. Of zoals hij vorig jaar, zijn eerste bij de profs, direct de

zwaarste rit won in de Ronde van België en als vijfde eindigde in de Ronde van Duitsland. Na Thomas Dekker, Kai Reus en Lars Boom alweer een Nederlands toptalent, klonk het toen al. En nog een echte klimmer ook.

„Ik vergeet nooit de koninginnenrit in de Ronde van de Algarve in 2006”, zegt Theo de Rooij. De toenmalige directeur van de Rabo Wielerploegen, die vorig jaar na de affaire-Rasmussen opstapte en tegenwoordig zaakwaarnemer is van Gesink, zat die februaridag in de volgauto bij ploegleider Nico Verhoeven van de opleidingsploeg. „Het was Roberts eerste wedstrijd bij ons, in een peloton van 160 renners met zes ProTourploegen. De laatste rit eindigde met een klim van zes kilometer steil omhoog. Vanuit de auto zagen we een oranje shirt wegsprinten. Gesink. Hij kwam net te laat om de Portugese koploper in te halen, maar werd tweede. Vóór Davide Rebellin en andere grote namen. Knappe prestatie, zeer opvallend. Negentien jaar was Robert, de jongste van het peloton.”

Het verhaal van zijn leven, altijd de beste van de klas. Als junior blonk hij uit in de nationale selectie, als amateur in de ploeg van Löwik. Begin dit seizoen schoot Gesink als eerste Raboreenner ooit tijdens een inspanningstest op de ergometer door de grens van 500 watt. „Een exceptioneel talent”, zegt Louis Delahaye. „Bij zijn allereerste test wisten dokter Jean-Paul van Mantgem en ik niet wat we zagen. Dat jochie deed inspanningen vergelijkbaar met de absolute toppers.” Andere cijfers zijn volgens de Rabotrainer nog belangrijker. „Hij blijkt in staat om tijdens het seizoen zichzelf te verbeteren. Bij de vooraf gekozen doelen heeft hij constant superprestaties geleverd. Parijs-Nice, voorjaarsklassiekers, Dauphiné. Dan gaat hij er vijf weken uit, en komt nóg beter terug bij de Olympische Spelen, is geniaal in de Vuelta en wordt tiende op het WK op de weg. Het raakt maar niet op. Hij laat zien dat hij heel goed kan trainen. Michael Boogerd had dat ook. Robert is net zo'n fanatiek mannetje.”

Snoeihard

Volgens Frederik Bekkers was Boogerd vroeger een van Gesinks favorieten. „Boogie was onze hoop, in het tijdperk Armstrong-Ullrich. Zelf trainden we aanvankelijk twee of drie keer in de week; de Peeskeberg, Elterberg, een intervalrondje om een weiland in de buurt. Ik stond in die tijd vaker op het podium dan Robert, koerste wat slimmer. Maar je zag al dat hij sterk was en snoeihard kon fietsen. Bij de nieuwelingen, toen het serieuzer werd, wist iedereen dat je het beste achter Robert kon fietsen. Eerst zijn boterham opeten en hem in de sprint kloppen. Maar hij won wél het NK tijdrijden. Daarna werd hij bij de junioren nog serieuzer. Zelf had ik een hekel aan trainen op de rollerbank, maar Robert sloeg nooit over.”

Serieuze jongen, dacht ook Louis Delahaye, toen hij Gesink voor het eerst ontmoette bij een fotosessie van de Raboploeg. „Hij zocht vaker dan anderen advies, maakte mij deelgenoot of hij zich ergens goed of slecht bij voelde. Daar heb je als trainer veel aan.” Theo de Rooij was zo overtuigd van de kwaliteiten en de beroepsernst van Gesink, dat hij hem halverwege vorig seizoen een contract voor liefst vijf jaar aanbood, hoogst ongebruikelijk in de wielwereld. „Hij had een enorme drive, een groot fysiek talent als sporter en stond als mens volgens mij stevig in zijn schoenen. Het gevaar van verzadiging zag ik absoluut niet. Robert kwam ook niet met een batterij advocaten en adviseurs naar de onderhandelingen. Een aangename knul, nuchter, uit een boerengezin uit Varsseveld.”

De familie Gesink mijdt liever de publiciteit. „Zijn vader reed tochten op de mountainbike, het zijn rustige Achterhoekers”, vertelt Bekkers. Niet dat zijn jeugdvriend altijd alleen maar rustig is. „Robert is een relaxte gozer, een biertje drinken kan hij prima. Vooral na het seizoen gingen we vroeger stappen, soms best heftig. Nog steeds kan hij helemaal losgaan na een goede prestatie.”

Hieperdepiep

Bijna ADHD, noemde ploegleider Erik Dekker dit seizoen Gesink na diens topprestatie op de Mont Ventoux. „Robert kan wel hieperdepiep zijn”, bevestigt trainer Delahaye. „Tijdens de Tour waren we op hoogtestage in Font Romeu. Robert trainde goed, voelde zich lekker en had ‘s avonds tijdens het kaarten het hoogste woord.” Topper Gesink trainde in Font Romeu op eigen initiatief mee met de opleidingsploeg, en sliep desnoods in een kamertje van twee bij één meter. „Robert weet wanneer hij moet investeren”, zegt Delahaye. „Hij geeft niet om luxe, is een echte liefhebber.” Theo de Rooij wijst op de auto van de jonge renner. „Robert heeft lang in een oud Golfje gereden. Onlangs kocht hij dan eindelijk de auto die hij graag wilde, een Audi. Maar wel tweedehands.” Bekkers vertelt dat Gesink een huis heeft gekocht in Aalten. „Typerend voor hem, andere renners gaan naar België of Italië. Maar Robert weet dat-ie hier thuis is, lekker bij z’n roots.”

Binnen anderhalf jaar heeft Gesink de status van kopman, die zeker na de abrupte breuk tussen Rabo en Thomas Dekker in de komende jaren de ploeg moet dragen. Delahaye denkt niet dat het te veel is gevraagd. „Robert is erg geliefd in de ploeg.” En de druk om na de Vuelta ook te schitteren in de Tour? Zelf ziet Gesink zijn eerste Tour, volgend jaar, nog als „een leermoment”, zei hij gisteravond in het tv-programma *Holland Sport*. „Ik kom net kijken.” Delahaye: „Er is nog ruimte voor progressie. Als mens heeft hij een stabiele omgeving, als renner kan hij vertrouwen op de begeleiding van de ploeg. Een goed wedstrijd- en trainingsplan maken, op tijd rusten; de rest is entourage en bullshit.” Volgens zaakwaarnemer Theo de Rooij volgt Gesink zowel financieel als sportief de weg van de geleidelijkheid. „Een klassement rijden in de Tour is iets anders dan in de Vuelta. Dat mag je volgend jaar van een debutant eigenlijk niet verwachten. Hoewel, met Robert Gesink kun je niets uitsluiten.”